

[A. Svensson.]

Før jeg forlader Amdraadsvalgene, maa jeg gøre opmærksom paa en Side ved Dr. Lorenz Christensens Agitation, som forekommer mig at være i principiel Modstrid med den Loyalitet, man kan kræve hos et nationalt Mindretal over for den Stat, det hører ind under. Det er en Kendsgerning, at Dr. Lorenz Christensen paa flere af sine Agitationsmøder har givet til Kende, at han vilde arbejde hen til en nationalsocialistisk Revolution i Danmark. Jeg har offentlig spurgt den tyske Landesführer Jep Nissen og det ærede Medlem Hr. Schmidt, om de som Ledere af det tyske Mindretal billiger og bekender sig til disse tyske Revolutions- og Systemskiftebestræbelser paa dansk Statsomraade. Jeg har yderligere henvist til, at det sikkert ikke vilde gaa det danske Mindretal Syd for Grænsen alt for godt, hvis det gav sig til at proklamere Omstyrtning af den nazistiske Stat, men jeg har ikke faaet noget Svar undtagen fra Dr. Lorenz Christensen selv, der paa et Møde i Haderslev den 4. Marts afgav en Erklæring om, at han kun havde tænkt paa en aandelig Revolution, og at han nærmest tog Sigte paa Nordslesvig. Ingen af Delene er rigtig. I Bogen „Nordslesvig venter“ hedder det udtrykkeligt, at „der er en Vej ud af Uføret, den Vej, som Tyskland er gaaet“, og videre, at „Landets Helse ligger i Afskaffelsen af Parlamentarismen“. „Det arbejdende Folks Frigørelse vil først være naaet, naar Nationalsocialismen har vundet Sejr ogsaa i Danmark.“

Jeg spørger paa ny det ærede Medlem Hr. Schmidt, det tyske Mindretals parlamentariske Repræsentant, om han billiger disse Dr. Lorenz Christensens Revolutionsbestræbelser. Jeg vilde for øvrigt ogsaa anse det for heldigt, hvis der kom til at foreligge en Udtalelse fra den høje Regering. Det synes mig nemlig som før antydet at være af principiel Betydning at faa fastslaaet, at en saadan Agitation fra det tyske Mindretal kan vi ikke finde os i. Jeg har altid været en afgjort Modstander af, at man gaar Mindretallet for nær i dets naturlige Rettigheder. Jeg har saa sent som den 2. November i Fjor i dette høje Ting opfordret til at bevare en stor, fast og rolig Linie i vor Holdning over for Mindretallet, men jeg maa lige saa afgjort protestere, naar Ordførere for dette Mindretal tror at skulle optræde som Revolutionshelte i Danmark. Det maa blive det tyske Folks Sag, hvorledes det vil regeres, ligesom det maa blive det danske Folks Sag, hvorledes vi skal regeres her i Landet, og det kan aldrig være det tyske Mindretals Opgave at søge overført hverken ved aande-

lig eller mindre aandelig Forberedelse den tyske Stats forfatningsmæssige Forhold til Danmark; det er efter min Mening i gensidig Interesse, at Tingene holdes ude fra hinanden. Jeg antager, det vilde være gavnligt, hvis en Klaring kunde opnaas bl. a. her i Tinget.

Der er for nogen Tid siden blevet fremlagt paa Folketingets Bord en Pjece af Kreditforeningsdirektør Callø i Haderslev, omhandlende i Hovedsagen de samme Spørgsmaal, som jeg her har omtalt. Det kan ikke være skjult for nogen, at den paa et fundamentalt Punkt, med Hensyn til Ordningen af de sønderjyske økonomiske Forhold, er i Modstrid med mit Partis og mine Synspunkter, ja, maaske er den i det hele taget fremlagt her for at imødegaa disse Synspunkter. Jeg skal derfor til Slut med denne Pjece som Udgangspunkt trække Stregerne i Saneringsspørgsmaalet op saa klart, at ingen kan være i Tvivl om, hvad de stilles overfor.

Direktør Callø har i en Aarrække været den fornemste Talsmand for den Retning nede hos os, der nærede den Overbevisning, at det sønderjyske Landbrug kunde saneres ved Hjælp af Akkorder og Tvangsauktioner. Denne Politik er brudt fuldstændig sammen. Hr. Callø siger ganske vist, det staar i Pjecen Side 37, at med et Par Millioner Kroner om Aaret kan den individuelle Sanering fortsættes foreløbig. Vi er efterhaanden, hedder det, „blevet Specialister i Tilrettelæggelsen og Gennemførelsen af Gældsordninger, og vi kan paa denne Maade holde den gaaende en Stund endnu.“

Dette blev skrevet i „Hejmdal“ for 27. Marts. Senere har Hr. Callø i Fortsættelse heraf offentliggjort en Artikeli „Hejmdal“ for 15. April, hvor det haster helt anderledes:

„Det er altsaa ogsaa“, hedder det her — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et Par smaa Citater —

„ud fra et Genforeningssynspunkt en paatrængende Nødvendighed, at Landbrugets Kaar bedres. Sker det ikke, kan Genforeningsopgaverne simpelthen ikke løses. Vi er taknemmelige for alle de Tilskud, der i Aarenes Løb er gaaet til Sønderjylland for at bøde paa Følgerne af de særlige Vanskeligheder i vor Landsdel. Men denne Politik kan ikke fortsættes.“

Hvilken Vej vil Direktør Callø da nu gaa? Hvorledes vil han nu sanere sønderjysk Landbrug? Jo, han forlanger Rentabilitet for Landbruget i det hele, og den sønderjyske Sanering vil saa blive et Led